

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.625 van 16 juni 2003
in de zaak A. 131.419/IX-3655.**

In zake : Gustaaf HUBERT,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. VERDOODT,
kantoor houdende te ZELE,
Dr. A. Rubbensstraat 60

tegen :

de burgemeester van de stad DENDERMONDE,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. DEVERS,
kantoor houdende te GENT,
Kouter 71-72.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Gustaaf HUBERT op 6 januari 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 5 november 2002 van de burgemeester van de stad Dendermonde waarbij hem de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur H. COLIN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MALLIEN die, loco advocaat M. VERDOODT verschijnt voor verzoeker, en van advocaat P. DEVERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur H. COLIN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker was vóór de politiehervorming adjunct-commissaris van politie bij de stedelijke politie van Dendermonde. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing is hij commissaris van politie bij de lokale politie van Dendermonde.

1.2. Op 8 juni 1998 legt de burgemeester van de stad Dendermonde aan verzoeker de tuchtstraf van drie weken schorsing met verlies van wedde op. Op 15 mei 2000 legt de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen aan verzoeker de tuchtstraf van twee maanden schorsing op. Deze twee tuchtstraffen vinden hun oorsprong in een alcoholprobleem van verzoeker.

1.3. Op 4 januari 2002 stelt de zonechef van de lokale politie de burgemeester in kennis van de feiten die zich voordeden op 7 december 2001 en die volgens hem een tuchtinbreuk kunnen inhouden in hoofde van verzoeker : op vrijdag 7 december 2001 was een alcoholcontroleactie gepland. De leiding van die actie was in handen van verzoeker; vóór de aanvang van de actie stelde de zonechef vast dat verzoeker onder de invloed van alcoholische drank was en belastte hij een hoofdinspecteur met de verdere leiding; in een daaropvolgend gesprek gaf verzoeker toe dat hij verschillende alcoholische dranken geconsumeerd had, hetgeen hij onder meer weet aan het feit dat zijn zuster die voormiddag een zware operatieve ingreep had ondergaan.

1.4. Op 15 maart 2002 beveelt de burgemeester tot het uitvoeren van een uitgebreid voorafgaand onderzoek.

In het kader van dat vooronderzoek wordt onder meer ook verzoeker ondervraagd. Hij verklaart dat hij reeds geruime tijd "ernstige echtscheidingsproblemen" had waarbij hij een zeer grote bijstand had van zijn zuster, dat hij op 7 december vernam dat er bij haar een zware operatie moest uitgevoerd worden, dat hij hierdoor, alvorens 's namiddags te komen werken, valium heeft genomen, dat hij daarna thuis drie glazen wijn heeft gedronken en dat dit een versterkende reactie heeft veroorzaakt van de genomen medicatie. Hij verklaart ook dat hij ondertussen een meer positief inzicht heeft op zijn persoonlijke situatie, en dat de feiten die gebeurd zijn een eenmalige gebeurtenis zijn tengevolge van acute samenloop van omstandigheden.

1.5. Op 27 mei 2002 betekent de burgemeester een inleidend verslag aan verzoeker. Hij deelt mee dat hij, op grond van de in de brief van 4 januari 2002 van de zonechef vermelde tekortkomingen, een zware tuchtstraf overweegt, meer bepaald het ontslag van ambtswege, en dat dit voorstel tot zware tuchtstraf mede gemotiveerd is door twee vorige tuchtstraffen die eveneens het gevolg waren van drankproblemen, zodat ook hier kan gesproken worden van recidive.

1.6.1. Op 26 juni 2002 dient de raadsman van verzoeker een verweerschrift in. Hij betwist daarin dat verzoeker "dronken zou zijn geweest en onder invloed van alcoholische dranken". Hij betwist niet dat hij een tuchtinbreuk begaan heeft doordat hij zijn slecht functioneren heeft willen remediëren door medicatie te nemen, hetgeen een tekortkoming aan zijn beroepsplichten betreft, maar hij betwist wel dat hij de waardigheid van het ambt in het gedrang gebracht zou hebben door alcoholgebruik. Er kan volgens hem dan ook geen sprake zijn van recidive, maar het gaat om een eenmalig feit, dat zijn oorsprong vindt in een familiale aangelegenheid, en dat nadien geen navolging meer gekregen heeft. Hij vindt daarom de voorgestelde tuchtstraf "manifest disproportioneel met het vergrijp" en vraagt om "een lichte sanctie" op te leggen. Hij drukt ook de wens uit voorafgaandelijk gehoord te worden.

1.6.2. Op 5 juli 2002 wordt een hoorzitting gehouden in aanwezigheid van de burgemeester, van de zonechef en van verzoeker en diens raadsman.

1.7. Bij besluit van 9 juni 2002 stelt de burgemeester voor aan verzoeker een zware tuchtstraf op te leggen, meer bepaald het ontslag van ambtswege. In dat besluit wordt erop gewezen dat het voorstel het voorwerp kan uitmaken van een verzoek tot heroverweging bij de tuchtraad.

Op 18 juli 2002 dient verzoeker dergelijk verzoek tot heroverweging in.

In zijn advies van 4 september 2002 stelt de inspecteur-generaal van de federale politie en van de lokale politie dat volgens hem de feiten bewezen zijn, dat zij ten laste gelegd kunnen worden aan verzoeker, dat zij een tuchtvergriep uitmaken en dat het tuchtvergriep zeer ernstig is.

Wat betreft de voorgestelde straf, oordeelt de inspecteur-generaal dat het ontslag van ambtswege zich in casu niet opdringt en dat een terugzetting in de weddeschaal als tuchtstraf meer passend zou zijn. Die conclusie wordt als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat CP Gustaaf HUBERT bij besluit dd. 08 juni 1998 van de heer burgemeester van Dendermonde drie weken schorsing met verlies van wedde werd opgelegd;

Overwegende dat CP Gustaaf HUBERT bij besluit dd. 15 mei 2000 van de heer Gouverneur van de Provincie Oost-Vlaanderen een tuchtstraf van twee maanden schorsing werd opgelegd naar aanleiding van een alcoholprobleem;

Rekening houdend met de bijzondere toestand waarin CP Gustaaf HUBERT zich bevond op het ogenblik der feiten (echtscheidingsproblemen en medische toestand familielid);

Hoewel het bewezen en ten laste gelegde feit een manifeste inbreuk uitmaakt op de beroepsplichten en ondanks de ernst van de feiten en het recidive karakter ervan, kan rekening houdend met de progressiviteit in de bestraffing en de proportionaliteit met betrekking tot de feiten die aan de basis liggen van de tuchtprocedure moeilijk aangenomen worden dat aan belanghebbende een ambtshalve ontslag zou worden opgelegd".

1.8. Na de afgevaardigde van de tuchtoverheid, de afgevaardigde van de inspecteur-generaal en verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman op 5 september 2002 te hebben gehoord, brengt de tuchtraad op 16 september 2002 advies uit. Hij stelt dat de feiten bewezen zijn, dat de feiten worden toegerekend aan verzoeker, en dat de feiten een tuchtinbreuk uitmaken.

Wat betreft de voorgestelde straf, is de tuchtraad van oordeel dat de tuchtinbreuk moet beschouwd worden als een ernstige beroepsfout maar dat, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met de ernst van de feiten, de twee tuchtrechtelijke voorgaanden en de voorbeeldfunctie van een commissaris, ontslag van ambtswege een niet passende straf uitmaakt.

De tuchtraad adviseert dat aan verzoeker de terugzetting in weddeschaal zou worden opgelegd. Dat advies wordt gemotiveerd als volgt :

"Het ontslag van ambtswege kan immers slechts als tuchtsanctie worden opgelegd indien elke samenwerking met de betrokkene onmogelijk is geworden en betrokkene op geen enkele wijze nog kan ingeschakeld worden bij de dienstverlening.

Zelfs al zijn de feiten van 7 december 2001 bijzonder laakbaar, dan nog moet worden vastgesteld dat hierdoor geen vertrouwensbreuk is ontstaan tussen het personeelslid en de overheid. Noch na de vaststelling van de tenlaste gelegde feiten, noch na het geciteerde gesprek van 28 mei 2001, werd het nodig geacht om betrokkene voorlopig te schorsen. Dit impliceert dat de aanwezigheid van betrokkene, ondanks zijn gedrag, niet in strijd werd geacht met het belang van de dienst en dus ook dat betrokkene zijn gedrag niet in strijd werd geacht met het belang van de dienst en dus ook dat betrokkene verder ingeschakeld kan worden bij de taakuitoefening van het politiekorps.

Onmiskenbaar dient de taakuitvoering van betrokkene door de leiding blijvend opgevolgd te worden om te beletten dat betrokkene zou in herhaling vallen. Wellicht zijn ook begeleidende maatregelen aangewezen waarbij uiteraard moet rekening gehouden worden met de welwillende medewerking van de betrokkene.

Gelet op de nefaste sociale gevolgen die een ontslag van ambtswege zouden meebrengen, hierbij specifiek ook rekening houdende met de leeftijd van betrokkene en de jarenlange carrière bij de politiediensten, opteert de Tuchtraad voor de minder zware straf van de terugzetting in weddeschaal, dewelke tegemoet komt aan de principes van progressiviteit en proportionaliteit".

1.9. Op 22 oktober 2002 besluit de burgemeester zijn beslissing van 9 juli 2002 te handhaven en aan verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Dat besluit, dat in zijn aanhef onder meer verwijst naar de tuchtstraffen die op 8 juni 1998 en op 15 mei 2000 aan verzoeker werden opgelegd "wegens een alcoholprobleem", is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat betrokkene volgende feiten herkend :

1. Dat hij op 7 december 2002, 's morgens, bij de aanvang van de dienst reeds wist dat hij 's avonds de leiding moest nemen over vijftien personeelsleden, teneinde een anti-alcoholactie tot een goed einde te brengen.
2. Dat hij op 7 december 2002 minstens drie glazen wijn heeft gedronken.
3. Dat de uitwerking van de alcohol versterkt werd door de vooraf genomen medicatie, namelijk Valium.
4. Dat hij bij de start van de anti-alcoholactie, in gevolge het alcoholgebruik, versterkt door de medicatie, niet meer in staat was om behoorlijk te functioneren;

(...)

Overwegende dat het tuchtvergriep van 7 december 2001 kan worden omschreven als handelingen of gedragingen die een tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaken en die van aard zijn om de waardigheid van het ambt als politiecommissaris in het gedrang te brengen;

Overwegende dat drankmisbruik een wederkerende factor bij de verschillende tuchtprocedures vermeld in dit besluit;

Overwegende dat de nog niet doorgehaalde tuchtstraffen uitgesproken jegens Gustaaf HUBERT steeds in stijgende lijn zijn gegaan teneinde hem te doen beseffen dat hij zijn houding moest veranderen;

Gelet op de ernst van de gepleegde feiten en op de voorbeeldfunctie van een politiecommissaris terzake;

Overwegende dat voor een dergelijk vergriep, in relatie tot de voorgaande tuchtdossiers, een zware tuchtstraf op haar plaats is;

Gelet op mijn beslissing d.d. 9 juli 2002 waarbij ik als hogere tuchtoverheid voorstel aan Gustaaf HUBERT, voornoemd, de volgende zware tuchtstraf op te leggen : ontslag van ambtswege.

(...)

Gelet op het advies d.d. 16 september 2002 van de Tuchtraad waarbij deze tot volgend besluit komt : 'De Tuchtraad adviseert bij eenparigheid van stemmen dat aan CP HUBERT de terugzetting in weddeschaal zou worden opgelegd.';

Overwegende dat de Tuchtraad de tenlastelegging als volgt heeft gekwalificeerd : 'Belast met de leiding van een alcoholcontroleactie op 7 december 2001, moest CP HUBERT bij aanvang van de briefing in het commissariaat door een ander leidinggevend personeelslid worden vervangen en naar huis gebracht, nadat de zonechef bij hem tekenen van alcoholgebruik had vastgesteld en hij niet meer in staat was bevonden om behoorlijk te functioneren'.

Overwegende dat de Tuchtraad de feiten voor bewezen adviseert;

Overwegende dat de Tuchtraad de feiten adviseert als toegerekend aan CP HUBERT;

Overwegende dat de Tuchtraad de feiten adviseert als een tuchtinbreuk in de zin van artikel 3 van de tuchtwet van 13 mei 1999;

Overwegende dat de Tuchtraad de tuchtinbreuk beschouwt als een ernstige beroepsfout;

Overwegende dat de Tuchtraad van oordeel is dat de tuchtstraf 'ontslag van ambtswege' niet kan worden opgelegd aangezien een dergelijke sanctie slechts kan worden opgelegd indien elke samenwerking met betrokkene onmogelijk is geworden en betrokkene op geen enkele wijze nog kan ingeschakeld worden bij de dienstverlening;

Overwegende dat de Tuchtraad zich bovendien baseert op het feit dat betrokkene, na het tuchtfeit, niet voorlopig werd geschorst om tot de conclusie te komen dat de aanwezigheid en het gedrag van betrokkene niet in strijd werd geacht met het belang van de dienst en dat hij aldus verder kan worden ingeschakeld bij de taakuitoefening van het politiekorps;

Overwegende dat de tuchtstraf 'ontslag van ambtswege' niet lichtzinnig door mijn ambt wordt opgelegd en ik, door geen snelle voorlopige schorsing te bevelen, blijf wou geven van mijn onbevooroordeeld handelen, teneinde de rechten van de verdediging in gene dele te krenken;

Overwegende dat betrokkene sinds het hervatten van de activiteit na zijn ziekteperiode steeds nauwgezet in de gaten is gehouden teneinde herhaling van het tuchtfeit binnen de dienst te kunnen verhinderen;

Overwegende dat een politiecommissaris die op deze wijze in dienst wordt gehouden zijn taak als politiecommissaris niet naar behoren kan uitoefenen;

Overwegende dat de Raad van State reeds menig arrest (cf. arrest nr. 81.765 van 13 juli 1999, nr. 73.587 van 12 mei 1998, en nr. 103.728 van 19 februari 2002) heeft gevelde waarbij het ontslag van ambtswege wordt aanvaard niettegenstaande er geen voorlopige schorsing, in afwachting van de uitspraak van de tuchtoverheid, aan was vooraf gegaan;

Overwegende dat CP HUBERT sinds 1998 voor de derde maal gevat wordt voor een tuchtfeit dat zijn oorsprong vindt in zijn alcoholprobleem;

Overwegende dat voormelde tuchtfeiten, en zeker de recidive, aan betrokkene elk moreel gezag, als politiecommissaris, tegenover zijn collega's en ondergeschikten ontnemen;

Overwegende dat het voor de betrokkene aldus onmogelijk is geworden zijn voorbeeldfunctie ongeschonden weer in te nemen;

Overwegende dat betrokkene, in weerwil van het advies van de Tuchtraad, niet verder op een behoorlijke wijze kan ingeschakeld worden in het politiekorps en dat derhalve de zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van openbaar bestuur, mij verplicht hier in te grijpen;

Overwegende dat de tuchtstraf 'ambtshalve ontslag' in de tuchtprocedure haar intrede heeft gedaan om de overheid de mogelijkheid te bieden de maximumstraffen te nuanceren, vermits deze straf 'ontslag van ambtswege' zonder verlies van pensioenrechten wordt toegepast (cf. 'Het gemeentepersoneel, deel 3, tuchtregeling, uitgave VANDEN BROELE, deel Tucht - Commentaar Wet, pag. 17);
(...)"

1.10. Verzoeker verweert zich op volgende wijze tegen het handhavingsbesluit van de burgemeester :

"De motivering van huidig bestreden besluit om af te wijken van het advies van de Tuchtraad en om de voorgestelde zware tuchtstraf te handhaven voldoet niet en dient te worden betwist.

Ten onrechte wordt voorgehouden dat elke samenwerking met verzoeker onmogelijk zou zijn geworden en verzoeker op geen enkele wijze nog kan ingeschakeld worden bij de dienstverlening :

- Het gegeven dat verzoeker niet voorlopig werd geschorst wordt uitgelegd als zou de Burgemeester de rechten van verdediging niet hebben willen schenden door een snelle en voorlopige schorsing te bevelen. Echter een voorlopige schorsing zou in casu op geen enkele manier de rechten van verdediging in de weg hebben gestaan. Bovendien gaat men er aan voorbij dat er meer dan een maand verstreken is tussen het eerste tuchtrapport en het vergrijp. Waarmee duidelijk is aangetoond dat er geen sprake is van een onmogelijke samenwerking en een onmogelijke inschakeling bij de dienstverlening.
- De Rechtspraak van de Raad van State waar naar wordt verwezen is ter zake irrelevant. Niet alleen in het licht van de huidige wetgeving en de huidige - ter zake van ontslag van ambtswege - constante jurisprudentie maar bovendien ook in het licht van de huidige zaak met haar eigen voorliggende feiten.
- De bewering als zou verzoeker sinds het hervatten van zijn activiteit na zijn ziekteperiode steeds nauwgezet in de gaten worden gehouden teneinde een herhaling van de tuchtfeit binnen de dienst te voorkomen en dat op die manier verzoeker niet langer in dienst zou kunnen worden gehouden is evenmin een valabel argument.

Vooreerst is er het feit dat sedert het onderhavige vergrijp van bijna een jaar geleden er geen enkel nieuw feit is geconstateerd. Daarnaast is het zo dat verzoeker zich nooit heeft verzet tegen de mogelijkheid van eventuele begeleidende maatregelen zoals overigens de Tuchtraad suggereert.

- De bewering dat verzoeker elk moreel gezag zou hebben verloren is onjuist. Verzoeker wenst er in dat verband op te wijzen dat de Burgemeester op 30.10.02 een personeelsdelegatie heeft ontvangen die heeft meegedeeld dat dit onterecht was.

Verzoeker heeft de stellige indruk dat het huidige vergrijp wordt opgeschroefd teneinde de beoogde maatregel door te drukken. In weerwil van de in deze zaak verstrekte adviezen die eveneens wijzen op het disproportioneel karakter van de voorgenomen sanctie en in weerwil van de nefaste sociale gevolgen van verzoeker.

Verzoeker is sedert 1973 in dienst gekomen, als gewoon agent en heeft zich kunnen opwerken tot commissaris. Verzoeker heeft het ingevolge privé-omstandigheden moeilijk gehad doch heeft deze periode afgesloten. Desalniettemin blijft men hem vastpinnen op feiten uit deze periode die overigens nooit tot enige schorsing of onmogelijkheid van samenwerking hebben geleid".

1.11. Op 5 november 2002 besluit de burgemeester met het thans bestreden besluit aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

In dat besluit weerlegt de burgemeester de verschillende argumenten die in het verweerschrift worden aangevoerd en herneemt hij de sub 1.10. geciteerde motieven uit het handhavingsbesluit.

Het bestreden besluit wordt op 7 november 2002 ter kennis van verzoeker gebracht.

2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van de materiële en de formele motiveringsverplichting en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, doordat in het bestreden besluit niet duidelijk wordt aangegeven waarom de burgemeester afwijkt van de adviezen van de tuchtraad en van de inspecteur-generaal van de federale en de lokale politie, waarin de door de burgemeester voorgestelde tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege veel te zwaar werd bevonden en er geopteerd werd voor het opleggen van de tuchtstraf van de terugzetting in weddeschaal; dat hij betoogt dat, waar de burgemeester het advies van de tuchtraad niet volgt om reden dat het voor verzoeker onmogelijk is om zijn voorbeeldfunctie als commissaris weer in te nemen, hij niet verantwoordt waarom verzoeker zonder meer uit de dienst verwijderd wordt en er hem bijvoorbeeld geen terugzetting in rang werd opgelegd en dat de burgemeester ook geen rekening gehouden heeft met de nefaste gevolgen die, acht slaande op zijn leeftijd en zijn jarenlange carrière bij de politie, voor hem uit een ontslag van ambtswege voortvloeien; dat hij ook vaststelt dat het bestreden besluit op geen enkele wijze antwoordt op de argumenten vervat in het advies van de inspecteur-generaal van de federale en de lokale politie met betrekking tot het bestaan van verzachtende omstandigheden, volgend uit de toestand waarin verzoeker zich op het ogenblik van de feiten bevond;

3.2.1. Overwegende dat artikel 5 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, zoals gewijzigd bij artikel 3 van de wet van 31 mei 2001, niet meer voorziet in de tuchtstraf van de terugzetting in graad; dat verzoeker dan ook ten onrechte aan de burgemeester verwijt dat hij geen rekening gehouden heeft met de mogelijkheid om hem te bestraffen met een terugzetting in graad;

3.2.2. Overwegende dat de burgemeester het advies van de tuchtraad om verzoeker niet ambtshalve te ontslaan -gesteund enerzijds op de overweging dat dergelijke sanctie bedoeld is voor de gevallen waarin verdere samenwerking niet meer mogelijk is omdat er een vertrouwensbreuk is ontstaan tussen het personeelslid en de overheid, zodat de betrokkene niet meer bij de dienstverlening ingeschakeld kan worden, hetgeen hier niet het geval is aangezien verzoeker niet preventief geschorst geworden is en anderzijds op de nefaste gevolgen die een ontslag van ambtswege met zich zou brengen voor de sociale situatie van verzoeker- naast zich neer heeft gelegd omdat verzoeker sinds de feiten nauwgezet in de gaten gehouden is maar dat dergelijke wijze van doen aantoonde dat verzoeker zijn taak als politiecommissaris niet naar behoren kan uitoefenen, omdat de afwezigheid van een preventieve schorsing verklaard wordt door de bezorgdheid van de burgemeester om geen blijk te geven van enig bevooroordeeld handelen, omdat verzoeker sinds 1998 reeds drie keer een tuchtfeit heeft gepleegd dat teruggaat naar een alcoholprobleem en omdat het recidiveren aan verzoeker, als politiecommissaris, bij zijn collega's en ondergeschikten elk moreel gezag ontnemt om zijn voorbeeldfunctie weer op te nemen zodat hij niet langer op een behoorlijke wijze in het politiekorps ingeschakeld kan worden;

Overwegende dat de burgemeester aldus, zowel vanuit materieel als formeel oogpunt, terdege verantwoordt waarom hij het advies van de tuchtraad niet volgt en waarom verzoeker integendeel definitief uit de dienst verwijderd dient te worden; dat hij vervolgens, met verwijzing naar de wettelijke mogelijkheid om met een ontslag van ambtswege de pensioenrechten van een uit de dienst verwijderd personeelslid te vrijwaren, op correcte wijze rekening houdt met de persoonlijke gevolgen die de verwijdering uit de dienst voor verzoeker met zich brengt; dat, rekening houdend met de belangenafweging die de burgemeester dient te maken, de verwijzing naar het recidiverend karakter van de weerhouden tenlastelegging, de plaats van verzoeker in de hiërarchie en de nefaste invloed op de verhoudingen in de

dienst ook een deugdelijk antwoord vormt op de bemerking van verzoeker dat de feiten in een specifieke context gesitueerd moeten worden;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker aan de burgemeester ook verwijt dat hij niet aanduidt waarom hij met het bestreden besluit afwijkt van het advies van de inspecteur-generaal van de federale en de lokale politie, waarin gewezen was op de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevond op het ogenblik van de feiten;

Overwegende dat het advies van de Algemene Inspectie van de federale politie en van de lokale politie waarop verzoeker doelt niet bestemd is voor de burgemeester, maar voor de tuchtraad; dat de burgemeester derhalve dat stuk niet als een aan hem gericht advies in zijn besluitvorming hoefde te betrekken; dat overigens de tuchtraad de door de inspecteur-generaal aangevoerde verzachtende omstandigheden waarop verzoeker zich kon beroepen in zijn besluitvorming betrokken heeft, meer bepaald op het vlak van de toerekening van de tenlastelegging aan verzoeker, waar hij gesteld heeft dat “de relationele problemen binnen het huwelijk en de slechte gezondheidstoestand van een familielid op zich onvoldoende (zijn) om te besluiten tot een opheffing van schuld”, maar dat hij dan om andere redenen heeft geadviseerd tot het opleggen van een terugzetting in weddeschaal; dat de burgemeester niet tekortgekomen is aan de op hem rustende formele en materiële motiveringsverplichting door zijn besluitvorming te enten op het advies van de tuchtraad en door niet uitdrukkelijk in te gaan op de argumentatie die de inspecteur-generaal aan de tuchtraad heeft voorgelegd;

Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, doordat de burgemeester hem de op één na zwaarste tuchtstraf heeft opgelegd voor een eenmalig feit dat werd gepleegd in zeer specifieke omstandigheden -de aangekondigde operatie van zijn zuster- die geen verband vertonen met de eerder opgelopen tuchtstraffen, aangezien hij na die veroordelingen, met psychiatrische behandeling, opnieuw op het goede spoor terechtgekomen is en er daarna geen klachten meer zijn ontvangen over het uitoefenen van zijn functie; dat hij ook betoogt dat niet blijkt dat hij niet meer zou kunnen functioneren in de dienst waar hij een gehele carrière heeft doorlopen en een anciënniteit van 30 jaar heeft opgebouwd, terwijl integendeel de burgemeester hem na de feiten voort heeft laten werken en er slechts meer dan een maand nadien een

eerste tuchtrapport opgesteld is; dat hij in dat verband nog stelt dat zijn collega's hem niet laten vallen aangezien zij met een delegatie naar de burgemeester zijn getrokken om hem ervan te overtuigen geen ontslag van ambtswege uit te spreken; dat hij besluit dat er geen redelijke rechtvaardiging wordt gevonden voor zijn "totale verwijdering" uit de dienst, aangezien een lichtere tuchtstraf tot de mogelijkheden behoorde en aangezien de burgemeester geen rekening gehouden heeft met de ingrijpende gevolgen die de tuchtstraf heeft op zijn leven;

4.2.1. Overwegende dat er slechts sprake kan zijn van de schending van het evenredigheidsbeginsel wanneer de motieven van een beslissing, hoewel zij in feite juist en in rechte aanvaardbaar zijn, de beslissing toch niet kunnen dragen omdat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de draagwijdte van de beslissing; dat uit het onderzoek van het eerste middel gebleken is dat de door de burgemeester aangehaalde redenen het bestreden besluit terdege verantwoorden;

4.2.2. Overwegende dat de Raad van State in het onderhavige geval geen kennelijke wanverhouding ontwaart tussen de gepleegde feiten en de opgelegde straf; dat de motieven van het besluit immers verwijzen naar eerdere tuchtstraffen wegens alcoholmisbruik, naar de omstandigheid dat de nieuwe feiten en de recidive aan verzoeker, politiecommissaris, elk moreel gezag tegenover collega's en ondergeschikten ontnemen en naar het feit dat verzoeker met het ambtshalve ontslag uit de dienst verwijderd wordt zonder dat die beslissing zijn pensioenrechten aantast; dat dergelijke motieven een ontslag van ambtswege rechtvaardigen; dat ook het tweede middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat geen van de door verzoeker aangevoerde middelen ernstig zijn; dat de vordering tot schorsing om die reden verworpen wordt,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zestien juni 2000 en drie, door :

de H. A. VANDENDRIESSCHE, staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.